

*Kristijan Muck***SPEV TELESU****BLISK**

Lune jezik, plazma prsi,
bel brlog v drobu orje,
zibljejo se črni trsi,
kri brstečo obliva morje.

Iskre oko, kremena zrklo,
se odpira, os pronica,
zrak se trga, rob tre mrtvo,
plamen iz prsti, zenica.

Grom zasájen je v teme,
goli zrak, v vodi grlo,
krikov potopljeno seme,
popka okostje se je odprlo.

PRVI KRAJ: Judeja

*Zavreli stolpi v koži zemlje
prhnijo, beli od hrepenenja,
da bi zajeli znoj zorenja,
temno blestijo v strmeh zrenju,
ki se v grudah skorjastih drobi.*

*Gluhote stoki, vez nevidna,
se v razpoki do dna požene,
v temelj nihanj, ki nemo diha,
s tihoto rezana jedrena niša,
kleše v opnah kamna stene.*

*Skladje meseno, zavrelo v mraku,
vrvenje zraka, vročica gore,
raza žareča v podobi more,
brez konca nedra v beli sobi,
razkrehnjen spev, privid neba.*

*Kot jok razbeljena črnina dna,
stržen samote, postava, krog,
puščava judovska in mrtvo morje,
svetlobe kraj, božanski vzniki,
rešeto tal, zid in obzorje.*

PREIZKUS

Skoz štirideset dni je črv,
ko očeta išče s postom sin,
izvrtal v glavi pesek, brv
jezika zgrizel v vonj tropin.

Za hip je osvojen bel krč,
ki okroglo večnost črpa, dno
ognjenih vrelcev zlije v vrč
telesa, kot kristal, nebo.

Krvava glina počí, bič
tekoči vseka seme, dvom,
iz grla teme šine nič,
izgine v vozlu misli lom.

Nozdrvi sinje, božji obraz,
zazrto v srhu lastno zlo,
v zlatu angel, brezno, plaz,
ki veže skupaj drob, oko.

Odpre se skrinja, končnost ved,
za obzorji mest zaklad in smisel,
golob nad reko, krsta sled,
križpot raztrga čar v risu.

KONJENIK

Oglje škriplje v srebru, zvezdi,
grize oko daljav lupine,
noč v drevju božjem gnezdi,
ogenj korenin ne mine.

Zvon je sinji ključ do zemlje
vkopan je konj skoz sebe,
morje rdi od zarje temne,
mrk rezget nebo izgrebe.

Dan je, kembelj, jek semenja
zlit v vrt je, kres ugaša,
dim se vije, svet spočenja
smrt, preskoči mejo časa.

DRUGO MESTO: Pompeji

*Bolj se gosti tema z lučjo,
več je krvi v prsti dneva,
razlitega v jasnini,
z milino preoranega,
ki v barvah morja in neba pokrajino preseva.*

*Noči glasbila trepetajo obnemela
pod sinjim prahom zgodbe,
nje obrisi, izrezana obala,
vzpotegnjen lok oči, leskeče se, vzrok,
od strune večnosti napet, poslednje sodbe.*

*Zvok trombe, skrknjeni bazalt,
v rdeče strdke utrti dihi,
izluščen krik, razlik izbranost, mozaik,
v žilah pompejskih grobi stihi,
črnih sopranov okrasti tenor, bel alt.*

*Rovi odprti v vojevanju angelov,
ubrani v utrip srca, v prizore umiranja razdani,
zob stisnjenih, izliva jezik vrel se,
izdavljen gib ubog, v veri uzrt,
začetni pok prekriva gluh pepel.*

KRIŽANI

Nasluka rojstvo skoz srce
kopjanik, sklene v svojo pest
otrplо seme, drog odpre
jeklenih listov knjigo, vest.

Oplakne sinji čopič kri
iz belih prsi, trnjev čas
kapljá iz osteklelih oči,
umakne vase svoj obraz.

Spočetje božje kot telo
počiva v križu, večnost spet,
ko sklóni glavo, je nebo,
v materinsko luč pogled.

Iz nedrij kamna zvezan dom,
se odpira davna noč in skrit
oznanja dan, ko ulit bo zvon,
v bitjih rešnji sel, ubit.

Vstane umrli, iz jasli vzet,
zaklad prosojno je blago,
ki vanj je človek bil zavit,
odtисnjeno besed slovo.

KRAJINA

Sončna žrd predira čare,
svojih brezen strašno zibel,
v telesu nize tare,
slike govora iz dimelj.

Vas na gori je iz tkiva,
križ, razpotje, ris obraza,
sol pogačic duh razriva,
hoja ujeta, v kruhu raza.

Zvoki mesta, kraj izdolben
znamenj je drget, miline,
voda širna, barka, stolbe,
zvon globoko spi, zven gline.

TRETJI PROSTOR: Nekropola

*Izteklo je veselje,
telo neznanih katedral,
se v ladjo belih sanj,
v zlatih stikih sinje steklo,
se v polje omrtvelo, kamnitih kotov val.*

*Prod čisti, nekropola, vtis žal,
dva pola, magnet neba in smrti,
v stebrišče večnosti razpet,
drevo in kamen, mejnika rek,
se v piramidi ujemata, da oko je božji izrek.*

*Neznanih potov angelskih je ples,
kot um oblik v končnosti prevzet,
naključij red, razklenjenih je lestev sen,
prehod iz mer v utrip zelenih vonjev,
rob teže v zenici utopljen, zaklet.*

*Bitje iz čipkastih kapél otrok je nem,
v veži duše spomin na snov duha,
odkrhne rog se vojnih trum,
iz strun odpre se izvótljen kip,
alt in tenor zvoná se usujeta, poslednje trombe utrip.*

OBISK

*Nad čelom jezik plameni,
lebdeč, zrcalno je srce,
uprto v nébes, da oči,
v vekah sklenjene, molče.*

*V zobovju prstov hip je zmlet,
z dlanmi zajeta bela prst,
kot jagnje božja noč in svet,
zvestoba smrtna sklep je čvrst.*

*Presunjen je obstoj, telo,
da govor, vir dolgá, otip
poljubi zarjo, da uho
v duhu sliši likov hlip.*

Stoji podoba rešnja, tli
dvanájst obrazov, krošnja žil,
ki črpajo iz magme, sli
so zbrani skupaj, izven sil.

Pet čutov z ranami neba,
s kostmi svetlobe, z lučjo spet,
kot žrtev nema, soj žená,
je z bratsko grozo vase vzet.